

VALÉRIE PERRIN

Trió

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2023

www.alexandra.hu
www.moobius.hu
www.europakiado.hu

1987. július 5.

Ninának a ketchupba mártogatott hasábkrumpli és a szendvics után fájdul meg a hasa. Az uszodai büfé előtt ül egy jégkrémet reklámozó napernyő alatt. Körben színes fémasztalok a teraszon, ahonnan a városi uszoda három medencéjére látni. A *La Isla Bonita* című dal szól Madonnától, Nina walkmanről hallgatja, és miközben a söt nyalogatja az ujjai hegyéről, egy szőke, alaposan leburnult fickót bámul, aki öt méter magasról ugrál a vízbe.

Nina az üres műanyag tányérja aljára tapasztja ujjait a barázdákban még fellelhető, maradék ízekért, Étienne előre-hátra hintázik a székében epres szörpöt kortyolgatva, Adrien pedig beleharap egy túlérett őszibarackba, aminek a leve a kezére, a szájára, a combjára fröccsen.

Nina nyíltan stíröli Étienne-t és Adrient. Leplezetlenül. A testük egy bizonyos pontjára függeszti a tekintetét, és nem veszi le a pillantását, ami Étienne-nek kínos.

– Ne csináld, ne nézz így rám! – kérleli.

Adrient viszont nem érdekli a dolog, Nina már csak ilyen: zabolátlan.

Nina újra éles tűszúrásokat érez a hasában, majd alul valami meleg áramlik ki belőle a combjai közé. Egyszerre mindent megért. Jaj, ne... Ne még... Kicsi ő még ehhez... Nincs kedve... Még csak két hét múlva lesz tizenegy éves... Azt hitte, hogy *az* majd csak később *jön meg*, hetedikben vagy nyolcadikban, és nem most, hiszen most

még csak hatodikos lesz az általános suliban... *Ha a csajok megtudják az osztályban, hogy menstruálok, azt fogják hinni, hogy túlkoros évismétlő vagyok...*

Felpattan, magára teker egy durva szövésű törölközőt, kicsi méret, mégis teljesen körbeéri a csípőjét. Nagyon vékony lány. „Gebe vagy” – szokta neki mondani Étienne pusztá cikizésből. Nina szó nélkül levágja a walkmant és rohan a női öltözőbe, pedig általában a férfiöltözőbe megy, ott mindig gyorsabban lehet végezni. A fiúk a teraszon maradnak, s csak néznek utána. Nina elsüvített, mint egy golyó, azt se mondta, hogy csá. Pedig nekik hármuknak nem szokása köszönés nélkül otthagyni egymást.

– Hát ennek meg mi baja? – kérdezi Étienne szívószállal a szája sarkában, epres szörpötől piros nyelvvel.

– Nem t’om, talán az asztmája – morogja Adrien.

Nina aznap már vissza se megy hozzájuk a teraszra. Barna folt éktelenkedik a fürdőruháján, hát gyorsan átöltözik és vécépapírból gyúrt galacsint csúsztat a bugyijába, amitől mintha daganat nőtt volna a két combja között. Hazafelé menet egy kisboltban betétet vesz a sült krumplira szánt pénzéből. Tízes csomag. Az a legolcsóbb.

Amikor hazaér, Paola üdvözi, a kutyája. Játékosan csóválja a farkát és magasra tartott orral beleszagol a levegőbe. Nina nagyapja, Pierre Beau a kertben dolgozik, nem veszi észre az unokáját. A lány felmegy az emeletre és bezárkózik a szobájába.

Nagyon meleg van. Nina Étienne-nel és Adriennel szeretne lenni a vízben. A legmélyebb medencében, ami négyméteres. Ott három ugródeszka van: az első egy, a második három, a harmadik öt méter magasan. A víz elég mély ahhoz, hogy az alja ne melegedjen föl. Napi feladat akkorát ugrani, hogy az ember meg tudja érinteni a medence jéghideg fenekét.

Este Étienne hívja Ninát. Ugyanabban a pillanatban Adrien is telefonál, de a vonal éppen foglalt.

– Mi ütött beléd, hogy úgy elhúztál délután?

A lány egy pillanatig hezitál, mit is válaszoljon Étienne-nek. Egy jó hazugság megtenné. De minek is?

– Megjött.

Étienne számára ez a szó a nagylányokra, a nőkre, az anyákra, az asszonyokra vonatkozik, akik szőrösek, mellük van és férjük, de Ninára: nem. Étienne még matricákat gyűjt a focis albumában és titokban gyerekesen szopogatja a hüvelykujját. Nina is ilyen. Ha körbenéz, Barbie babákat lát a szobájában.

Hosszú, bizonytalan csend után a fiú azt kérdezi:

– A nagypapádnak elmondtad?

– Nem. Micsoda szégyen.

– Akkor mit akarsz csinálni?

– Mit akarsz, mit csináljak?

– Végül is ez okés a te korodban, nem?

– Azt mondják, az anyától függ. Ha az anyának is ennyi évesen jött meg, akkor okés. De amúgy nem tudom, fogalmam sincs.

– Nagyon rossz?

– Aha. Görcsöl. Az az undorító hagymaleves csinál ilyet.

– Örülök, hogy nem vagyok csaj.

– Mehetsz akkor katonának.

– Esetleg... De akkor is örülök, hogy nem vagyok lány. Elmész orvoshoz?

– Nem t'om.

– Akarod, hogy elmenjünk veled?

– Lehet. De nem jöhettek be, a rendelő előtt vártok szépen.

*

Ők hárman tíz hónappal korábban találkoztak először a Pasteur Általános Iskola udvarán, az első tanítási nap reggelén, immár ötödik

osztályosként. Abban az életkorban, amikor összezavarodnak a dolgok, amikor a gyerekek már nem egyformán gyerekek. Egyszerre nagyok és kicsik, kamaszok is meg nem is. Egyikük tizennégy évesnek látszik, a másikuk csak nyolcnak.

Azon a reggelen a két ötödik osztály az udvaron gyülekezik, a diákok összesen lehetnek úgy hatvanan. Felsorakoznak Bléton tanárnő és Py tanár úr előtt, akik névsort olvasnak.

Ez az a reggel, amikor vagy a sors keze sújt le, vagy a véletlen szeszélye legyint meg, mindenesetre most világosan kiderül, hogy a sors és a véletlen között mi is a különbség. Minden gyerek imádkozik magában – még az is, aki soha a lábát be nem tette hittanra –, hogy Bléton tanárnő mondja ki a nevét. Py tanár úrnak ugyanis vészett híre van, a neve rettegő diákgenerációk által hagyományozódik a kisebbekre. Egy rohadt személtáda, aki habozás nélkül lekever egy pofont, megráncigálja az embert a gallérjánál fogva, sőt dühében székeket csapdos a falhoz. És minden egyes évben kiszúr magának egy bűnbakot. Egy rossz tanulót. Akire rászáll, és akibe beleveri, hogy tanulnia kell, különben meghal. A Pasteurben az alsó tagozat minden egyes diákja úgy várja a felső tagozat előtti válogatót, mint egy utolsó nagy vizsgát: „ha Py tanár úrhoz kerülsz, öcsi, akkor véged, az maga a pokol”.

Ha Bléton tanárnő szólít, balra mész.

Ha Py tanár úr, akkor jobbra.

Ábécésorrendben mondják a neveket.

Súlyos, ölmos csönd nehezedik az iskolára. Az udvaron csak a két tanár hangja ver visszhangot. Először azokat szólítják, akiknek a családneve A betűvel kezdődik.

Adam, Éric. Jobbra.

Antard, Sandrine. Balra.

Antunès, Flavio. Jobbra.

Aubagne, Julie. Balra.

A bal oldali sorból megkönnyebbült sóhajok szállnak az égre. A lélek hálát rebeg, a test ellazul. Jobbról a halálraítéltek halk hör-gése hallatszik.

Aztán következnek a B betűsök.

Beau, Nina. Jobbra.

Beauclair, Nadège. Balra.

Beaulieu, Étienne. Jobbra.

Bisset, Aurélien. Balra.

Bobin, Adrien. Jobbra.

Így kerül össze Nina Beau, Étienne Beaulieu és Adrien Bobin 1986. szeptember 3-án.

A két fiú megkövülten áll, Nina azonban megragadja a kezüket és berántja őket a Py tanár úr előtti sorba. Étienne hagyja magát. Nagy szégyen, hogy éppen egy lány teszi helyre, de bénultságában ezt észre sem veszi, hiszen rajta most kettős ítélet hajtatott végre egyszerre: szem elől veszítette barátját, Aurélien Bisset-t, és egyene-sen Py tanár úr markába került.

Egyrészt mellett állva várják a névsorolvasás végét.

Köztük Étienne messze a legmagasabb. Vonásai finom metszé-sűek, haja szőke, világos bőre hibátlan, rajzolni sem lehetne töké-letesebb gyereket. Átható, kék szeme azt üzeni: ha meglátlak, nem felejtelek el.

Adrien sötétbarna típus, nagyon vékony, a haja borzas és kócos, bőre tejfehér, és olyan félnék a tartása, mintha elbújt volna saját maga mögé...

Nina kecses és finom, mint egy őzike. Sötét szemöldöke és hosz-zú szempillái ébenfekete szemeket kereteznek. Bőre az a fajta, ame-lyik két nyári hónap alatt bronzbarnára sül.

Py tanár úr a leendő diákjait figyeli a szemüvege mögül, elége-detten rájuk mosolyog, majd megkéri őket, hogy kövessék az osz-tályterembe, ahol megáll a fekete tábla előtt.

Még mindig halálos csönd van. Mindenki dermedt, mint a kocsonya.

Mindenki találomra választ magának padot. Akik ismerik egymást, igyekeznek egymás mellé ülni. Étienne finoman Nina felé löki Adrient, aki engedelmesen a lány mögé áll, azonnal belefeledkezik, s már tudomást sem vesz a tanárról. A fiú a lány két foncsikját bámulja, a tövénél még sötétbarna, de a szálak végén már a naptól kiszőkült, középen kettéválasztott és gumipánttal összefogott haját, a vörös ruhájának gyöngyházfényű gombjait, a finom pihéket a nyakán. Hátról is milyen gyönyörű. A lány megérzi a pillantását, megfordul és ravaszkásan a fiúra mosolyog. Ez a mosoly megnyugtatja a fiút, aki úgy érzi, most szerzett egy barátot. Pontosabban egy barátnőt. Ha hazamegy, majd azt mondhatja az anyukájának, hogy „összebarátkoztam egy lánnyal”. Adrien reménykedik benne, hogy Nina is menzás lesz, mint ő.

– Leülhettek – mondja Py tanár úr, majd bemutatkozik, felírja a nevét a táblára.

A feszültség oldódik, mert a tanár úr nyugodt hangon beszél, s eléggé kedvesnek, már-már mosolygósnak tűnik. Csak nem megváltozott? Végül is azt szokták mondani a felnőttek, hogy az emberek idővel megjavulhatnak, nem?

Repül a délelőtt, még az iskolakönyveket is megkapják, pedig azt hitték, ez csak holnap lesz esedékes.

– A prokrasztinációt, azt gyűlölöm – dörren rájuk Py tanár úr, mire az osztályteremben hatalmas csönd támad.

– Úgy tűnik, nem ismeritek ezt a szót – mondja a tanár, majd föláll, egy szivaccsal letörli a tábláról a nevét, és ezt írja a helyére: PROKRASZTINÁCIÓ: A PROKRASZTINÁLNI IGÉBŐL KÉPEZVE. Aztán háromszor aláhúzza.

– A prokrasztináció késlekedést jelent. Azt, hogy amit ma is megtehetnél, azt holnapra halasztod.

Majd megkéri a diákokat, hogy egyenként álljanak föl, mondják meg a nevüket, és jellemezzék magukat egy erényükkel és egy hibájukkal.

Senki sem moccan.

– Hohó, tehát még alszanak! Ideje felébredni! Lássuk csak, ki kezd! – harsogja Py tanár úr, és találomra Adrien egyik padtársára, egy szőke lányra mutat, aki sápadtan felemelkedik a székről.

– Caroline Desseigne vagyok – mondja –, erősségem az olvasás, és az a gyenge pontom, hogy... hogy tériszonyom van.

Elpirul és leül.

– A melletted ülő következik! – kiáltja Py tanár úr, és Adrienne mutat.

A fiú feláll, elvörösödik, remegni kezd a keze. Neki ismeretlenek előtt megszólalni: kész horror.

– Adrien Bobin vagyok. Én is jó vagyok olvasásban. A gyenge pontom pedig... Félek a kígyóktól...

Nina felteszi a kezét, mire a tanár bátorítólag bólint.

– A nevem Nina Beau. Jól rajzolok, és az a gyöngye pontom, hogy asztmás vagyok.

Étienne készül felállni, hogy megszólaljon, de a tanár ráförmed:

– Nem jelentkeztél!

Csend.

– Rendben van, ez még csak az első nap, és az első napon általában még visszafogom magamat, mert ellustultam a szünidőben – sziszegi Py tanár úr. – Most leülsz. És ha a jövőben mondani akarsz valamit, előtte jelentkezel. Következő!

Étienne visszahuppan a helyére és a hátát kiveri a hideg veríték.

Remeg a keze.

Dél van, kicsengetnek, de az osztályteremben senki sem mer megmocanni. Py tanár úr azokat szólítja, akik még nem mutatkoztak be az osztály előtt, és habár Étienne többször is jelentkezik,

a tanár tudomást sem vesz róla, majd int, hogy mindenki mehet ebédelni.

Ahogy kilépnek a teremből, Étienne és Adrien bevárja Ninát az ajtó előtt. Újra hármasban a trió. De Étienne lógatja az orrát.

– Mindenki bemutatkozott, csak én nem – sóhajtja.

– Akkor hogy is hívnak? – néz rá Nina.

– Étienne Beaulieu. Erősségem a sport, hiányosságom meg a...

Hát nem is tudom... Mindenben jó vagyok.

– Nincs egy hibád se? – kérdezi a lány.

– Nem nagyon van...

– Soha nem félsz semmitől?

– Nem.

– Még az erdőben sem, tők egyedül, éjszaka?

– Nem hiszem. Illetve nem tudom. Ki kellene próbálni.

Futólépésben igyekeznek, húsz perc késésben vannak az ebédről.

Nina közepen, Adrien a jobbján, Étienne a balján.

Tanuló neve: Bobin, Adrien. Lakcíme: 71 200 La Comelle, John Kennedy utca 25. Születési ideje: 1976. április 20. Születési helye: Párizs. Nemzetisége: francia.

Apjá neve: Bobin, Sylvain. Foglalkozása: bankár. Lakcíme: 75 017 Párizs, Rome utca 7. Születési ideje: 1941. augusztus 6. Születési helye: Párizs. Nemzetisége: francia.

Anyja neve: Simoni, Joséphine. Foglalkozása: bölcsődei dadus. Lakcíme: 71 200 La Comelle, John Kennedy utca 25. Születési ideje: 1952. szeptember 7. Születési helye: Clermont-Ferrand. Nemzetisége: francia.

~~Egyéb törvényes gondviselő neve, címe, foglalkozása, születési helye, születési ideje, nemzetisége, elérhetősége.~~

Sürgős esetben értesítendő: Joséphine Simoni, telefon: 85 67 90 03.

Tanuló neve: Beaulieu, Étienne, Jean, Joseph. Lakcíme: 71 200 La Comelle, Bois-d'Agland utca 7. Születési ideje: 1976. október 22. Születési helye: Paray-le-Monial. Nemzetisége: francia.

Testvérei: Paul-Émile, 19 éves; Louise, 9 éves.

Apja neve: Beaulieu, Marc. Foglalkozása: köztisztviselő (Autun). Lakcíme: 71 200 La Comelle, Bois-d'Agland utca 7. Születési ideje: 1941. november 13. Születési helye: Párizs. Nemzetisége: francia.

Anyja neve: Beaulieu, Marie-Laure (születési neve: Petit, Marie-Laure). Foglalkozása: jogi munkatárs (Mâcon). Lakcíme: 71 200 La Comelle, Bois-d'Agland utca 7. Születési ideje: 1958. március 1. Születési helye: La Comelle. Nemzetisége: francia.

~~Egyéb törvényes gondviselő neve, címe, foglalkozása, születési helye, születési ideje, nemzetisége, elérhetősége.~~

Sürgős esetben értesítendő: Bernadette Harague (háztartási alkalmazott), telefon: 85 30 52 11.

Tanuló neve: Beau, Nina. Lakcíme: 71 200 La Comelle, Gagères utca 3. Születési ideje: 1976. augusztus 2. Születési helye: Colombes. Nemzetisége: francia.

Apja neve: ismeretlen.

Anyja neve: Beau, Marion. Foglalkozása: ismeretlen. Lakcíme: 93 200 Saint-Denis, Aubert utca 3. Születési ideje: 1958. július 3. Születési helye: La Comelle. Nemzetisége: francia.

Törvényes gondviselő neve: Pierre Beau (tanuló nagyapja). Foglalkozása: postai alkalmazott. Családi állapota: özvegy. Lakcíme: 71 200 La Comelle, Gagères utca 3. Születési ideje: 1938. március 16. Nemzetisége: francia.

Sürgős esetben értesítendő: Pierre Beau, telefon: 85 29 87 68.